

Ім'я користувача:
Полтавський інститут економіки і права Полтавськи...

ID перевірки:
1016199145

Дата перевірки:
18.04.2024 20:06:32 IDT

Тип перевірки:
Doc vs Internet + Library

Дата звіту:
18.04.2024 20:07:18 IDT

ID користувача:
100011299

Назва документа: Лихонос курсова

Кількість сторінок: 16 Кількість слів: 3677 Кількість символів: 27133 Розмір файлу: 35.83 KB ID файлу: 1015965900

32.6% Схожість

Найбільша схожість: 30.2% з Інтернет-джерелом (http://www.scc.knu.ua/upload/iblock/c4b/dis_lareмова%20I.V.%20pd..)

32.6% Джерела з Інтернету 145 ..... Сторінка 18

3.18% Джерела з Бібліотеки 70 ..... Сторінка 18

0% Цитат

Вилучення цитат вимкнене

Вилучення списку бібліографічних посилань вимкнене

0% Вилучень

Немає вилучених джерел

ВСТУП

Актуальність теми дослідження полягає в тому що право власності є фундаментальним для ринкової економіки. Воно визначає, як ресурси розподіляються та використовуються у суспільстві, а також впливає на інвестиції та економічне зростання. Чіткі та ефективні закони про право власності сприяють соціальній стабільності, знижуючи конфлікти через спори про власність. У світі, де технології та соціальні умови швидко змінюються, необхідно постійно адаптувати законодавство про право власності, щоб воно відповідало новим реаліям та викликам.

Власність є ключовим елементом гарантування особистої свободи та безпеки. Забезпечення права власності допомагає захистити осіб від довільного втручання держави або інших осіб.

Право власності відіграє ключову роль у цивільному праві, оскільки воно є одним з основних інститутів, що регулюють відносини між особами стосовно об'єктів цивільних прав. Слід зазначити, що право власності є фундаментом для визначення майнових відносин та інших пов'язаних з ними правових інститутів, таких як право на спадщину, зобов'язання, іпотека. Воно визначає, хто є власником майна, що дає йому право володіння, користування та розпорядження своїм майном. Чітке визначення та захист прав власності сприяють соціальній стабільності та мирному співіснуванню в суспільстві. Люди, які відчувають, що їхні права на власність захищені, менше схильні до конфліктів та спорів.

Таким чином, дослідження в цій області важливе для забезпечення ефективної правової системи, що сприяє стабільності, прогресу, інноваціям та справедливості в суспільстві.

Метою роботи є дослідження, наскільки ефективно сучасні законодавчі та правозастосовні системи захищають права власності та сприяють справедливому та раціональному розподілу ресурсів. Для досягнення поставленої мети слід виконати завдання:

- здійснити аналіз та загальну характеристику набуття права власності;

- визначення моменту виникнення права власності за договірними та суміжними підставами;

- визначення моменту виникнення права власності за недоговірними підставами.

Об'єктом дослідження є суспільні відносини, що складаються у сфері застосування механізму набуття права власності й регулюються нормами цивільного права.

Предметом дослідження є система цивільно-правових норм, що регулюють відносини щодо набуття права власності й визначають порядок встановлення моменту виникнення права власності, практика їх застосування, доктринальні положення.

Метод дослідження логічний, порівняння, аналізу та синтезу.

Курсова робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків та списку використаних джерел.

РОЗДІЛ 1. ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА НАБУТТЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ

Поняття права власності є одним з центральних у цивільному праві. Право власності — це право особи або групи осіб володіти, користуватися та розпоряджатися майном відповідно до своєї волі, при цьому таке право захищене державою. Поняття володіння в цивільному праві відіграє важливу роль, оскільки воно відрізняється від поняття права власності та стосується фактичного становища особи щодо майна. Володіння включає в себе фізичне володіння або контроль над майном, яке може, але не обов'язково має включати правове право на це майно. Володіння є фактичним станом, коли особа має майно під своїм контролем. Це не обов'язково означає, що особа має правове право на це майно. Наприклад, орендар володіє орендованою квартирою, але не є її власником. Володіння, таким чином, є важливим поняттям у цивільному праві, оскільки воно визначає фактичний контроль над майном і має юридичні наслідки, що можуть впливати на вирішення спорів та охорону майнових прав.

Поняття користування в цивільному праві є одним з ключових елементів права власності, а також інших речових прав, таких як сервітут, право оренди або емфітевзис. Користування майном включає можливість використовувати ресурси або вигоди, які надає це майно, відповідно до певних правил і умов. В цивільному праві існують спеціалізовані форми користування, такі як оренда, лізинг, або користування на умовах сервітуту. Кожен з цих видів має свої правила, які регулюють відносини між сторонами. Право користування є важливим компонентом цивільного права, оскільки воно визначає, як особи можуть взаємодіяти з майном у суспільстві, відповідно до норм та законів, що регулюють відносини власності і користування.

Розпорядження власністю є однією з ключових функцій права власності в цивільному праві. Це дозволяє власнику майна вирішувати, як буде

використовуватися, змінюватися або передаватися це майно іншим особам. Розпорядження охоплює дії, такі як продаж, дарування, закладення, передача в оренду та інші форми передачі прав власності або створення обмежених прав на майно. Однією з основних характеристик права власності є можливість власника вільно розпоряджатися своїм майном в межах, встановлених законом. Власник може продавати, дарувати, або інакше передавати майно без згоди третіх осіб, за винятком випадків, коли існують законодавчі обмеження. У деяких випадках, закон може обмежувати право власності, наприклад, у питаннях охорони навколишнього середовища, історичних пам'яток, або ж коли майно є об'єктом іпотеки. Також обмеження можуть бути встановлені в інтересах національної безпеки або громадського порядку. Розпорядження власністю є фундаментальним правом власника, але воно водночас обтяжене численними відповідальностями та обмеженнями, встановленими законом для забезпечення балансу інтересів всіх сторін, включно з громадськими інтересами.

У ЦК України в книзі «Право власності та інші речові права» міститься самостійна глава 24 «Набуття права власності», у якій вісімнадцять статей регулюють відносини щодо підстав та умов набуття права власності, визначення моменту виникнення в особи права власності. Норми цієї глави мають надзвичайно важливе значення, адже вони слугують своєрідним «фундаментом» функціонування інституту права власності. Однак цими нормами не обмежується регулювання набуття права власності. У ЦК України, інших актах законодавства містяться також норми щодо численних особливих умов набуття права власності. При цьому законодавцем не завжди забезпечується єдність і цілісність правового регулювання таких відносин. Між окремими нормами існують суперечності, виникають труднощі в тлумаченні багатьох положень і термінів, що врешті спричиняє істотні проблеми в правозастосуванні, у тому числі в судовій практиці.

Встановлення моменту набуття права власності є критично важливим в цивільному праві з кількох причин, які стосуються правової визначеності,

економічної стабільності, і правової захищеності осіб. Визначення моменту, коли особа стає власником майна, є ключовим для забезпечення правової ясності і передбачуваності. Це дозволяє усім учасникам правовідносин розуміти, хто є законним власником майна в будь-який конкретний момент, що дуже важливо для ведення юридичних документів, виконання угод, і застосування законів.

Набуття права власності, що чітко визначене у часі, сприяє економічній стабільності, оскільки інвестори і підприємці можуть бути впевнені у своїх правах на майно, яке вони придбали або в яке вклали кошти. Це створює сприятливе середовище для економічних інвестицій та розвитку бізнесу. Коректне і чітке визначення моменту набуття права власності забезпечує захист прав власності. У разі спорів або юридичних проблем, точне визначення часу набуття права власності дозволяє судам і правоохоронним органам ефективно захищати права власників. Це також важливо для вирішення конфліктів щодо майна, особливо у випадках, коли виникають претензії з боку декількох сторін.

Визначення моменту набуття права власності також має значення для захисту прав третіх осіб, таких як кредитори, орендарі або інші особи, які можуть мати законні інтереси, пов'язані з майном. Це допомагає забезпечити, що всі правові зобов'язання і відносини, які стосуються майна, належним чином враховуються і виконуються. В залежності від юрисдикції, момент набуття права власності може бути визначений різними способами, зазвичай на момент укладення договору, передачі майна, або реєстрації права власності в офіційних реєстрах. Чітке розуміння цих аспектів є ключовим для здійснення правочинів і ведення бізнесу.

Отже, точне встановлення моменту набуття права власності є фундаментальним для забезпечення правової ясності, економічної безпеки, захисту прав власності та ефективного вирішення спорів.

Невстановлений або нечітко визначений момент набуття права власності може призвести до низки серйозних правових і економічних

проблем. Коли не встановлено чіткого моменту набуття права власності, це може призвести до правової невизначеності. Це означає, що можуть виникнути сумніви щодо того, хто є реальним власником майна. Така невизначеність може ускладнити проведення транзакцій з майном, таких як продаж, застава або оренда. Невизначеність у моменті набуття права власності може стати причиною конфліктів та спорів між різними сторонами, які стверджують свої права на майно. Це може включати спори між продавцем і покупцем, спори між спадкоємцями у випадку смерті власника, або конфлікти з кредиторами.

Коли не встановлено точний час набуття права власності, це може спричинити затримки у законних транзакціях, оскільки потребує додаткового часу та зусиль для уточнення і підтвердження прав власності. Невизначеність може негативно вплинути на права інших осіб, які мають законні інтереси або права на майно, включно з орендарями, кредиторами або навіть сусідами. Без чіткого розуміння статусу власності, ці особи можуть зіткнутися з невпевненістю щодо своїх прав і обов'язків.

Невизначеність у праві власності може знижувати інвестиційний клімат у регіоні. Інвестори і фінансові інститути можуть вважати ризикованим вкладення капіталу в майно або проекти в місцевостях, де право власності не є чітко визначеним. Невстановлений час набуття права власності може також призвести до проблем з оподаткуванням, оскільки неясно, хто повинен нести податкові зобов'язання пов'язані з майном. Це може призвести до податкових порушень або несплати податків. Всі ці проблеми підкреслюють необхідність належного правового регулювання і точного визначення моменту набуття права власності в цивільному праві, щоб забезпечити правову визначеність, захистити права власників та інших заінтересованих осіб, та сприяти загальній правовій та економічній стабільності.

РОЗДІЛ 2.**ВИЗНАЧЕННЯ МОМЕНТУ ВИНИКНЕННЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ
ЗА ДОГОВІРНИМИ ТА СУМІЖНИМИ ПІДСТАВАМИ**

Договір у цивільному праві є одним з основних інструментів регулювання майнових та особистих немайнових відносин між особами. Це правочин, який базується на згоді двох або більше сторін, спрямований на встановлення, зміну або припинення цивільних прав і обов'язків. Договір передбачає участь двох або більше сторін, які мають намір врегулювати певні правовідносини. Кожна зі сторін виступає як зобов'язана та уповноважена особа. Він є консенсуальним актом, що означає, що він укладається за згодою сторін. Причому згода має бути вільною від будь-якого примусу, помилок, обману чи зловживання.

Договори укладаються з певною метою, яка може включати передачу власності, надання послуг, виконання робіт тощо. Мета договору повинна бути законною, тобто не порушувати чинне законодавство та не суперечити моральним засадам суспільства. Він створює юридичні обов'язки для сторін, які є обов'язковими для виконання. У разі невиконання або неналежного виконання договору, сторона, яка порушила умови, може бути притягнута до відповідальності.

Слід зазначити, що договори повинні бути укладені відповідно до вимог чинного законодавства, включаючи необхідність письмової форми для певних типів договорів, а також реєстрації в певних випадках.

За загальним правилом згідно з ч. 1 ст. 334 ЦК України право власності в набувача майна за договором виникає з моменту передання майна, якщо інше не встановлено договором або законом. Сторони або закон можуть передбачати інший момент для визначення переходу права власності. Таким чином, загальне правило є диспозитивним, оскільки передбачає кілька

можливих варіантів, що підлягають застосуванню, і пов'язують момент виникнення права власності з:

- 1) моментом передавання майна, якщо закон або сторони не вказали іншого;
- 2) моментом, встановленим у законі;
- 3) моментом, встановленим у договорі, а тому залежним від волі сторін.

Важко погодитися з позицією деяких цивілістів, які вказують на необхідність імперативного визначення моменту переходу права власності [8, с.69], оскільки цивільному законодавству в цілому притаманна диспозитивність. Також враховуючи те, що об'єкти права власності досить різноманітні і перелік таких об'єктів унаслідок технічного прогресу постійно збільшується, а відтак, однаковий підхід до визначення моменту набуття права власності (без урахування специфіки конкретного об'єкта) є, на нашу думку, недоцільним.

Презумція відплатності в договорі про передачу майна є одним із важливих принципів у цивільному праві. Ця презумція передбачає, що якщо інше не встановлено договором або не впливає з суті правовідносин, договір про передачу майна вважається укладеним на відплатній основі. Тобто, за передачу майна однією стороною інша сторона повинна надати відповідне відшкодування, зазвичай у формі грошової компенсації. Висновково, презумція відплатності допомагає у формуванні чітких та справедливих умов угод, захищаючи економічні інтереси сторін та сприяючи стабільності цивільних правовідносин.

Згідно з абз. 1 ч. 2 ст. 334 ЦК України право власності в набувача майна за договором виникає з моменту передавання майна, якщо інше не встановлено договором або законом.

У випадку вручення майна (відчуженого без зобов'язання доставки) перевізникові, організації зв'язку тощо для відправлення, пересилання набувачеві, фактичним володільцем цього майна стає сам перевізник або

організація зв'язку, проте ЦК України встановлює, що передання майна набувачеві за цих обставин відбулося. У цьому суть прийому юридичної фікції, яку використовує законодавець при моделюванні ч. 2 ст. 334 ЦК України. Це положення має імперативний характер і однозначно вказує, що те майно, яке знаходиться в дорозі, вже є власністю набувача.

Слід звернути увагу, що відповідно до абз. 1 ч. 2 ст. 334 ЦК України об'єктом «передачі» є майно, відчужене без зобов'язання доставки, тобто майно, за яким момент переходу права власності вже відбувся і договором не передбачено обов'язок доставити товар.

Як вже зазначалося, законодавець прирівнює до передання майна вручення товаророзпорядчого документа на майно набувачеві, але не дає відповіді щодо правових наслідків вручення товаророзпорядчого документа в момент, коли майно фізично вже не існувало (було зіпсоване, пошкоджене, знищене тощо). За такої

ситуації до передання товару має прирівнюватися вручення товаророзпорядчого документа лише в разі наявності на цей момент майна в натурі.

Положення ч. 2 ст. 334 ЦК також певною мірою не враховують реалій сучасності, адже коло суб'єктів, яким може вручатися товаророзпорядчий документ, є значно ширшим. Тому обґрунтовується правова позиція про те, що переданням майна має вважатися також розміщення його на складах загального користування (на товарних, митних складах тощо), якщо таке майно було відчужене без зобов'язання доставки безпосередньо набувачеві.

Правовстановлюючі документи на власність відіграють критичну роль у правовій системі, оскільки вони засвідчують та встановлюють право власності на майно. Ці документи є офіційними доказами того, що особа має законне право володіти, користуватися та розпоряджатися майном.

До таких документів слід віднести:

- свідоцтво про право власності - це офіційний документ, який

підтверджує право власності на нерухоме майно. Він виданий уповноваженим державним органом і містить інформацію про власника, місцезнаходження майна, його розмір, а також інші важливі деталі;

- договір купівлі-продажу - це документ, який використовується для передачі права власності від однієї особи до іншої в результаті покупки або продажу майна. Він містить інформацію про продавця та покупця, опис майна та ціну угоди;

- акт прийому – передачі - акт, який використовується для документування передачі майна між сторонами. Це може бути застосовано при купівлі-продажу, даруванні або інших формах передачі майна.

Важливо, що договірне зобов'язання не може виникати в сторін до укладення договору. Згідно з частиною 3 статті 640 ЦК України договір, який підлягає нотаріальному посвідченню, є укладеним з моменту такого посвідчення, а в разі недотримання вимоги про нотаріальне посвідчення настають наслідки, передбачені ст. 220 ЦК України (такий договір є нікчемним, а тому не створює юридичних наслідків відповідно до ст.ст. 215, 216 ЦК України і, в тому числі, не є підставою виникнення права власності з вказаних причин). Очевидно, що право власності за договором, який підлягає нотаріальному посвідченню, не може виникати до такого посвідчення, навіть за умови, якби сторони передбачили це в договорі.

Однак, як нам видається, комплексне тлумачення всіх положень ст. 334 ЦК України дає більше підстав уважати, що в таких випадках право власності виникає в момент або, за згодою сторін, – в інший після здійснення нотаріальної дії момент, але ні в якому випадку до нотаріального посвідчення.

Так, відповідно до норм ЦК України обов'язковому нотаріальному посвідченню підлягають договори стосовно передачі нерухомого майна у власність, але про це далі в нашій роботі. У той самий час, окрім договорів стосовно нерухомого майна, нотаріальному посвідченню також підлягають:

- договір дарування валютних цінностей на суму, яка

перевищує

п'ятдесятикратний розмір неоподаткованого мінімуму доходів громадян, укладається в письмовій формі і підлягає нотаріальному посвідченню відповідно до ч. 5 ст. 719;

- договір пожертви, якщо його предметом є валютні цінності на суму, яка перевищує п'ятдесятикратний розмір неоподаткованого мінімуму доходів громадян, відповідно до ч. 3 ст. 729 та ч. 5 ст. 719 ЦК України;

- договір ренти, незалежно від виду майна (рухомого чи нерухомого), відповідно до ч. 2 ст. 732 ЦК України;

- договір довічного утримання, якщо його предметом є рухоме майно значної цінності, відповідно до положень ст.ст. 744, 745 ЦК України;

- спадковий договір відповідно до ст.ст. 1302 та 1304 ЦК України;

- а також інші договори, з яких безпосередньо право власності не виникає, однак за наявності певних додаткових обставин можуть породжувати право власності, як, наприклад, договір застави відповідно до вимог ст. 577 ЦК України.

Сімейне законодавство також передбачає деякі види договорів, які підлягають нотаріальному посвідченню, не залежно від виду майна (рухомого чи нерухомого), наприклад:

- договори про поділ майна, що є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя, відповідно до ч. 2 ст. 69 СК України;

- договори про надання утримання відповідно до ч. 1 ст. 78 СК України;

- договір про припинення права на утримання взамін одержання одноразової грошової виплати відповідно до ст. 89 СК України тощо.

Так, якщо сторонами не дотримано вимоги про обов'язкове нотаріальне посвідчення договору, такий договір вважається нікчемним. Також, у випадку, передбаченому ч. 2 ст. 220 ЦК України (якщо сторони домовилися щодо всіх істотних умов договору, що підтверджується письмовими доказами, і

відбулося повне або часткове виконання договору, але одна із сторін ухиляється від його нотаріального посвідчення), суд може визнати такий договір дійсним. У такому випадку моментом набуття права власності слід вважати момент набрання законної сили такого рішення суду відповідно до ч. 3 ст. 334 ЦК України.

Таким чином, передача предмета договору відіграє ключову роль у процесі виникнення права власності. Цей процес є важливим моментом у цивільних правовідносинах, зокрема в контексті договорів купівлі-продажу, дарування чи інших типів договорів, які передбачають передачу майна. Передача предмета договору є однією з обов'язкових умов для завершення процесу передачі права власності. Це не просто фізичне переміщення майна від однієї сторони до іншої, але й юридичний акт, який змінює статус власності. У більшості випадків право власності на майно вважається переданим, коли майно фактично передано покупцеві або одержувачу. Це може бути вручення ключів від автомобіля, переведення документів на нерухомість або інші акти передачі.

Право власності виникає не лише з фактичної передачі, але й з належного документування цієї передачі. Це може включати підписання акту приймання-передачі, оформлення нотаріально засвідченого документа тощо. Для деяких типів майна, зокрема нерухомості, право власності не вважається повністю встановленим до його реєстрації у відповідних державних реєстрах. Реєстрація є офіційним підтвердженням права власності. Невиконання належної передачі предмета договору може призвести до правових спорів або невизнання права власності. Тому, обидві сторони повинні виконати усі необхідні процедури для забезпечення чіткої і беззаперечної передачі права власності.

Передача предмета договору є ключовим моментом у встановленні права власності, оскільки вона не тільки визначає момент переходу права власності від однієї особи до іншої, але й є основою для юридичного захисту цих прав.

ВИСНОВКИ

Таким чином, тема дослідження полягає в тому що право власності є фундаментальним для ринкової економіки. Воно визначає, як ресурси розподіляються та використовуються у суспільстві, а також впливає на інвестиції та економічне зростання. Чіткі та ефективні закони про право власності сприяють соціальній стабільності, знижуючи конфлікти через спори про власність. У світі, де технології та соціальні умови швидко змінюються, необхідно постійно адаптувати законодавство про право власності, щоб воно відповідало новим реаліям та викликам.

Власність є ключовим елементом гарантування особистої свободи та безпеки. Забезпечення права власності допомагає захистити осіб від довільного втручання держави або інших осіб.

Право власності відіграє ключову роль у цивільному праві, оскільки воно є одним з основних інститутів, що регулюють відносини між особами стосовно об'єктів цивільних прав. Слід зазначити, що право власності є фундаментом для визначення майнових відносин та інших пов'язаних з ними правових інститутів, таких як право на спадщину, зобов'язання, іпотека. Воно визначає, хто є власником майна, що дає йому право володіння, користування та розпорядження своїм майном. Чітке визначення та захист прав власності сприяють соціальній стабільності та мирному співіснуванню в суспільстві. Люди, які відчувають, що їхні права на власність захищені, менше схильні до конфліктів та спорів.

Поняття права власності є одним з центральних у цивільному праві. Право власності — це право особи або групи осіб володіти, користуватися та розпоряджатися майном відповідно до своєї волі, при цьому таке право захищене державою. Поняття володіння в цивільному праві відіграє важливу

роль, оскільки воно відрізняється від поняття права власності та стосується фактичного становища особи щодо майна. Володіння включає в себе фізичне володіння або контроль над майном, яке може, але не обов'язково має включати правове право на це майно. Володіння є фактичним станом, коли особа має майно під своїм контролем. Це не обов'язково означає, що особа має правове право на це майно. Наприклад, орендар володіє орендованою квартирою, але не є її власником. Володіння, таким чином, є важливим поняттям у цивільному праві, оскільки воно визначає фактичний контроль над майном і має юридичні наслідки, що можуть впливати на вирішення спорів та охорону майнових прав.

Поняття користування в цивільному праві є одним з ключових елементів права власності, а також інших речових прав, таких як сервітут, право оренди або емфітевзис. Користування майном включає можливість використовувати ресурси або вигоди, які надає це майно, відповідно до певних правил і умов. В цивільному праві існують спеціалізовані форми користування, такі як оренда, лізинг, або користування на умовах сервітуту. Кожен з цих видів має свої правила, які регулюють відносини між сторонами. Право користування є важливим компонентом цивільного права, оскільки воно визначає, як особи можуть взаємодіяти з майном у суспільстві, відповідно до норм та законів, що регулюють відносини власності і користування.

Розпорядження власністю є однією з ключових функцій права власності в цивільному праві. Це дозволяє власнику майна вирішувати, як буде використовуватися, змінюватися або передаватися це майно іншим особам. Розпорядження охоплює дії, такі як продаж, дарування, закладення, передача в оренду та інші форми передачі прав власності або створення обмежених прав на майно. Однією з основних характеристик права власності є можливість власника вільно розпоряджатися своїм майном в межах, встановлених законом. Власник може продавати, дарувати, або інакше передавати майно без згоди третіх осіб, за винятком випадків, коли існують

законодавчі обмеження. У деяких випадках, закон може обмежувати право власності, наприклад, у питаннях охорони навколишнього середовища, історичних пам'яток, або ж коли майно є об'єктом іпотеки. Також обмеження можуть бути встановлені в інтересах національної безпеки або громадського порядку. Розпорядження власністю є фундаментальним правом власника, але воно водночас обтяжене численними відповідальностями та обмеженнями, встановленими законом для забезпечення балансу інтересів всіх сторін, включно з громадськими інтересами.

передача предмета договору відіграє ключову роль у процесі виникнення права власності. Цей процес є важливим моментом у цивільних правовідносинах, зокрема в контексті договорів купівлі-продажу, дарування чи інших типів договорів, які передбачають передачу майна. Передача предмета договору є однією з обов'язкових умов для завершення процесу передачі права власності. Це не просто фізичне переміщення майна від однієї сторони до іншої, але й юридичний акт, який змінює статус власності. У більшості випадків право власності на майно вважається переданим, коли майно фактично передано покупцеві або одержувачу. Це може бути вручення ключів від автомобіля, переведення документів на нерухомість або інші акти передачі.

Право власності виникає не лише з фактичної передачі, але й з належного документування цієї передачі. Це може включати підписання акту приймання-передачі, оформлення нотаріально засвідченого документа тощо. Для деяких типів майна, зокрема нерухомості, право власності не вважається повністю встановленим до його реєстрації у відповідних державних реєстрах. Реєстрація є офіційним підтвердженням права власності. Невиконання належної передачі предмета договору може призвести до правових спорів або невизнання права власності. Тому, обидві сторони повинні виконати усі необхідні процедури для забезпечення чіткої і беззаперечної передачі **права власності**.

Набуття права власності на новостворене майно належить до первісних способів набуття права власності, оскільки право власності виникає на річ, якої не існувало раніше, тобто виникає на цю річ вперше.

Так, частина 1 статті 331 ЦК України передбачає, що право власності на нову річ, яка виготовлена (створена) особою, набувається нею, якщо інше не встановлено договором або законом. Особа, яка виготовила (створила) річ зі своїх матеріалів на підставі договору, є власником цієї речі.

Схожість

Джерела з Інтернету 145

1	http://www.scc.knu.ua/upload/iblock/c4b/dis_lareмова%20I.V.%20.pdf			30.2%
2	http://consultant.parus.ua/?doc=02NKUC1879			3.18%
7	https://ronl.org/otchety-po-praktike/gosudarstvo-i-pravo/723901	27 джерел		0.68%
8	https://www.bibliofond.ru/view.aspx?id=899212	5 джерел		0.52%
9	https://repository.ndipp.gov.ua/bitstream/handle/765432198/786/%d0%9e%d0%bf%d0%b0%d0%bd%d0%b0%d1%	23 джерела		0.52%
10	http://nauka.nlu.edu.ua/nauka/download/zbirniki_konf/Azimov_2020.pdf	25 джерел		0.49%
11	https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/SBORNIKI_2017/MASLOV_2012.pdf			0.46%
12	https://subj.ukr-lit.com/gospodarske-pravo-zadixajlo-d-v-7-nedijsnist-gospodarskix-dogovoriv-pidstavi-ta-naslidki			0.46%
13	http://ztojljust.gov.ua/structure/Novini_notariatu113/Kvalifikatsiyna_komisiya	2 джерела		0.44%
14	https://student-files.ru/kursovaya/viniknennya-gospodarskih-tovaristv			0.44%
17	https://kum.pnu.edu.ua/wp-content/uploads/sites/45/2019/12/%D0%9C%D0%95%D0%A2%D0%9E%D0%94%D0%98%	5 джерел		0.33%
19	http://lutsk-ntu.com.ua/sites/default/files/konspekt_lekcij_ap.pdf	3 джерела		0.27%
21	https://dspace.onua.edu.ua/server/api/core/bitstreams/4c677774-0a67-47a6-96ad-56d1a9748aaf/content			0.27%
23	https://protocol.ua/ru/postanova_vasu_vid_16_11_2015_roku_u_spravi_826_14630_14	6 джерел		0.22%
24	https://old.chernigiv-rada.gov.ua/filesstatic/regulatorka/Dodatok%202_02-08-2017_16-26.docx	7 джерел		0.22%
25	http://detoknedadim.ru/images/stories/borgy%20ta%20ih%20stjagneenja1.pdf	8 джерел		0.22%
26	https://dduvs.in.ua/wp-content/uploads/files/Structure/library/student/nmm/2019/kcpd/d/r19.docx	28 джерел		0.22%

Джерела з Бібліотеки 70

3	Студентська робота	ID файлу: 1015956982	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...		1.55%
4	Студентська робота	ID файлу: 1014094024	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...	2 Джерело	0.87%

5	Студентська робота	ID файлу: 1014224672	Навчальний заклад: Open International University of Human Development	2 Джерело	0.82%
6	Студентська робота	ID файлу: 1015948990	Навчальний заклад: Open International University of Human Development		0.76%
15	Студентська робота	ID файлу: 1011526962	Навчальний заклад: Open International University of Human Development		0.35%
16	Студентська робота	ID файлу: 1015958981	Навчальний заклад: Open International University of Human Development	12 Джерело	0.33%
18	Студентська робота	ID файлу: 1014846078	Навчальний заклад: Open International University of Human Development	24 Джерело	0.3%
20	Студентська робота	ID файлу: 1013480444	Навчальний заклад: Open International University of Human Development	22 Джерело	0.27%
22	Студентська робота	ID файлу: 1015958314	Навчальний заклад: Open International University of Human Development		0.24%
27	Студентська робота	ID файлу: 1015908159	Навчальний заклад: Open International University of Human Development	4 Джерело	0.22%